

ΧΡΙΣΤΟΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΥΣ

Περπάτησα πολύ ως να γυρίσω σπίτι

Τειρεσίας

ΘΕΑΤΡΙΚΟ

ΠΡΟΣΩΠΑ

Τειρεσίας γύρω στα 70

Γυναίκα συνομήλικη του Τειρεσία

Συγγραφέας γύρω στα 50

Αΐκόννα

(Εξοχική κατοικία δίπλα στη θάλασσα. Βεράντα. Εμφανίζονται στη σκηνή ένας άντρας και μια γυναίκα γύρω στα 70. Και πιασμένοι απ' το χέρι απευθύνονται στο κοινό)

Τειρεσίας

Αγαπητό κοινό αυτής της παράστασης. Είμαι ο μάντης Τειρεσίας.

Γυναίκα

Κι εγώ ο μάντης Τειρεσίας είμαι.

Τειρεσίας

Αλήθεια λέει. Κάποτε είμαστε ένα. Θα καταλάβετε στην πορεία.

Γυναίκα

Ναι.

Τειρεσίας

Για να μη γίνουμε μελό, συμφωνήσαμε με τον συγγραφέα μας...

(Εμφανίζεται ο συγγραφέας)

Συγγραφέας

Καλησπέρα σας

(Πηγαίνει και κάθεται σε μια καρέκλα στην άκρη της σκηνής)

Τειρεσίας

... συμφωνήσαμε λοιπόν με τον συγγραφέα μας, να βλέπω καθ' όλη την διάρκεια της παράστασης, εκτός αν πρέπει για λόγους δραματουργικούς να είμαι τυφλός.

Γυναίκα

(Προς τον Τειρεσία) Ωραία ιδέα. Έτσι δε χρειάζεται να έχουμε και το παιδί που σε καθοδηγεί.

Τειρεσίας

Λοιπόν, τώρα ξέρετε. Δε θα μπερδευτείτε. Χαλαρώστε. Το έργο μας αρχίζει.

(Παίρνει ύφος) Έγώ διδάξω, καὶ σὺ τῷ μάντει πιθοῦ.

(Ημίφως για να πάρουν τις θέσεις τους οι ηθοποιοί. Ο Τειρεσίας κάθεται με μια βερμούδα κι ένα φανελάκι. Είναι λίγο κουρασμένος και έχει καρφώσει το βλέμμα του μπροστά. Κοιτάζει χωρίς να βλέπει τη σιδερένια είσοδο της αυλής. Η γυναίκα μπαίνει και προχωράει προς το μέρος του. Του μιλάει, τον χαιρετάει. Είναι σίγουρη πως τη βλέπει. Αυτός όμως όχι. Μόνο όταν φτάνει μπροστά του, την αντιλαμβάνεται. Κάθεται δίπλα του. Ακούγεται το τραγούδι «Χαρικλάκι».

Ο Τειρεσίας τραγουδάει. Και η γυναίκα.)

Τειρεσίας

Α, ρε μάνα...Όταν τραγουδάω χαίρονται οι φίλοι μου. Αρκεί να μη λέω τα μελλούμενα. Είναι καιρός που τ' αποφεύγω τα πουλιά. Μ' αρέσει να τραγουδάω. Η φωνή μου ταξιδεύει πάνω στο άσπρο άλογο της ψυχής μου, μικρή και κακομαθημένη να συναντήσει αυτό που έχουν συνηθίσει ν' ακούνε τ' αυτιά του κόσμου. Αλλά εμένα αυτό καθόλου δε μ' ενδιαφέρει. Αν ο ψίθυρος της φωνής μου κάνει τη μαργαρίτα να πει «μ' αγαπά, δε μ' αγαπά», κάτι έχω καταφέρει. Αλλιώς τα παρατάω και γυρίζω στη σιωπή μου. Το έχω κάνει πολλές φορές. Είναι χίλιες φορές προτιμότερη. Τα δωμάτια που κρύβομαι από παιδί, δεν είναι μονωμένα και με πληγώνουν οι ήχοι του δρόμου. Αισθάνομαι σαν το ψάρι που πάει να γεννήσει κόντρα στο ρεύμα. Αν γλιτώσω από τις

αρκούδες, ίσως καταφέρω να γεννήσω τις ιδέες και τις σκέψεις μου, πριν καταλήξω στο τραπέζι κάποιου πλούσιου που κάνει το γάμο της κόρης του ή στο μπουφέ κάποιας δεξίωσης. Το μόνο που με παρηγορεί κάπως, είναι πως θα με έχουν πληρώσει ακριβά.

Τώρα ζω, εδώ που ζω... Μια πληγή έγινε ο κόσμος. Απ' τη λέξη κόσμος, βγαίνει το κόσμημα. Φανταστείτε πως φοράτε ένα ματωμένο μενταγιόν. Ή ένα παλιό ρολόι με καδένα. Έτσι άρρωστο και πληγιασμένο σε ποιον θα το αφήσετε μετά; Έχω κι εγώ ένα. Όταν το πήρα απ' τον πατέρα μου, δούλευε μια χαρά. Ήταν λίγο ταλαιπωρημένο από τα χρόνια, αλλά δούλευε. Αυτός όταν το πήρε απ' τον παππού μου, ήταν σαν καινούργιο. Η πορσελάνη του καθαρή. Το ασήμι του αστραφερό. Μια ομορφιά. Τώρα που το έχω εγώ, δε δουλεύει σχεδόν ποτέ. Προσπαθώ. Το κουρντίζω, το παρατηρώ, το κουνάω όταν σταματάει. Ως εκεί. Δεν ξέρω τι άλλο να κάνω. Το έχω κρεμάσει στον τοίχο και το βλέπω. Αλλά δεν το ζω. Η αλήθεια είναι πως έχω κουραστεί να παιδεύομαι και να μη γίνεται τίποτα. Θέλω μια μέρα να το κουρντίσω και να δουλέψει όπως όταν το πρωτοπήρε ο παππούς. Να μετρήσει τις ώρες, τα λεπτά, τα δευτερόλεπτα. Φυσιολογικά. Από δω και πέρα. Γι' αυτό αγαπάω τη μουσική και το τραγούδι. Μετράει το χρόνο όμορφα. Κι αν λες αλήθεια μπορεί να σε κάνει καλύτερο άνθρωπο.

Γυναίκα

Εδώ που ζω, τα χέρια δεν τραγουδάνε πια. Είναι σφιγμένα, θυμωμένα, νευρικά. Και οι μουσικές τους έχουν έναν καταναγκασμό. Πρέπει σώνει και ντε να χαρείς. Να χορέψεις, να συγκινηθείς, να ερωτευθείς. Δεν βγαίνει από μέσα να σε παρασύρει. Κατασκευάζεται και φοριέται από πάνω, σα δεύτερο δέρμα. Ότι και να το κάνεις αυτό, δεύτερο θα είναι. Δεν αναβλύζει σαν ιδρώτας μετά το χορό από σώμα μυρωμένο με τις χαρές του έρωτα, του πόθου, του φαγητού, του κρασιού. Από μέσα.

Τειρεσίας

Πολλές φορές συναντώ σκοτάδια και σκιές. Σκέφτομαι. Η ψυχή μου αναγνωρίζει. Τα μάτια μου σαν μικρό παιδί λαμπυρίζουν στην πλατεία του θεάτρου μόλις σβήσουν τα φώτα και αρχίσει το έργο. Έχω ανάγκη να πιστέψω. Θέλω να ξεγυμνώσω τα περίτεχνα και να χαθώ στα απλά. Να γίνω

ένα μαζί τους. Να κυλιστώ σ' ένα ηλιοβασίλεμα. Να χαθώ στην αμμουδιά της Χαλκιδικής. Ένας κόκκος κι εγώ στην απεραντοσύνη μιας καλημέρας. Δεν είμαι πρωταγωνιστής. Μιλάω για την Ελλάδα, τη μάνα μου. Μη σας περάσει απ' το μυαλό πως δεν ξέρω τι μου γίνεται. Σήμερα, μόνο θυμό βλέπω. Απεργίες και αυξήσεις. Δημοσίους υπαλλήλους και ανέργους. Δημοσιογράφους και άλλα παράσιτα. Αμόρφωτους δασκάλους και ανεπάγγελτους ηγέτες. Δημοσκοπήσεις, κοινή γνώμη αλλά κοινός νους πουθενά.

Γυναίκα

Απόψε είδα στον ύπνο μου τον ποιητή, που 'χει το όνομα του αρχαίου θηρίου. Του είπα πως θα χαθεί «εξ αλόγ». Αυτός έγινε έξαλλος. (Γελάει)

Τειρεσίας

Ο ποιητής;

Γυναίκα

Όχι, το θηρίο.

(Γελάνε και οι δύο).

Ο ποιητής είναι...ποιητής. Μου είπε.

Συγγραφέας

Θα 'ρθει μια μέρα που τα ταξίδια θα κοστίζουν όσο ένα ποτήρι κρασί, μα δε θα υπάρχει ούτε ένας που να θέλει να ταξιδέψει. Θα 'χει χαθεί η επιθυμία. Θα γεννιούνται παιδιά γερασμένα, χωρίς ποτέ να βγάλουν δόντια. Δεν θα υπάρχει λόγος. Η τροφή θα είναι τόσο άρρωστη που ο κόσμος θα προτιμά να πεθαίνει από ασπία. Ποιος ο λόγος να μεγαλώσεις, όταν η αδιαφορία των μεγάλων ευθύνεται για το νερό που μας έπνιξε. Τα κουνούπια, μεγάλα σαν αεροπλάνα, θα καταπίνουν ολόκληρη την αγελάδα. Ο άνθρωπος θα είναι απλά το ορεκτικό τους. Βαθιά μέσα στη ζούγκλα της Αφρικής, που τώρα είναι η χωματερή της υφελίου, θα ξαναγεννηθεί ο κόσμος. Από την νέα Αλεξάνδρεια, θα ξεκινήσει ο πολιτισμός να εξαπλώνεται. Φοβάμαι όμως πως από τον

ενθουσιασμό του θα ξανακάνει τα ίδια λάθη. Το μυστικό είναι κρυμμένο κάτω από τα βράχια του Κιλιμάντζαρο. Κι εκεί δύσκολα ανθίζουν παπαρούνες. Θυμηθείτε το. Τα χρόνια εκδικούνται. Μέχρι τότε, ας μάθουμε να κρατάμε την αναπνοή μας. Έρχονται άγριοι καιροί. Όσο ο καθένας από μας φοράει την στολή του δε βαριέσαι και τι με νοιάζει έμένα, θα 'ρθει μια μέρα χωρίς ξημέρωμα. Και τότε θα είναι πολύ αργά. Υπάρχει ακόμα καιρός. Πρόσεχε όμως, οι ευκαιρίες λιγοστεύουν. Το λευκό που ονειρεύτηκα, μην το προδώσεις. Καληνύχτα.

Γυναίκα

Ξύπνησα μούσκεμα στον ιδρώτα, άναψα όλα τα φώτα στην κάμαρη, όλα τα φώτα στο σπίτι. Βγήκα στο μπαλκόνι χειμώνα καιρό και μου φάνηκε πως τον είδα να χαμογελάει, λίγο πριν στρίψει τη γωνία και χαθεί μέσα στη νύχτα. Τι όνειρο κι αυτό! Ή μήπως δεν ήταν όνειρο; Κι αν όλ' αυτά τα ξέρω και τα 'χω καταχωνιάσει στα σκονισμένα υπόγεια του μυαλού μου; Εκεί που πηγαίνουν οι γάτες να γεννήσουν κι εγώ κλείνω τα παράθυρα και πεθαίνουν αβοήθητες από την πείνα. Εκεί που βρωμάει απ' την κλεισούρα και την αποφορά και κάνουν παρέλαση τα ποντίκια, τώρα που δεν υπάρχει κανείς να τα κυνηγήσει. Πως χτυπάει η καρδιά μου! Γιατί σε μένα εξόριστε ποιητή; Τι νομίζεις ότι θα καταφέρεις; Δεν έχω καμία δύναμη πια. Δε μπορώ ν' αλλάξω τη μοίρα. Σε λίγο σηκώθηκε αέρας και κάτι άστραψε. Έρχεται βροχή. Τα σύννεφα παρατάσσονται όπως όπως, σμίγουν και χωρίζουν, ψάχνοντας να βρουνε την κατάλληλη θέση στον ουρανό. Με την πρώτη σταγόνα της βροχής, φωτίστηκα. Ένωσα τα λόγια σου ποιητή μου, ένοιωσα γιατί. Τραβήχτηκα στην άκρη, κοντά στην μπαλκονόπορτα. Σε λίγο μπήκα μέσα, έκλεισα και τράβηξα την κουρτίνα. Έσβησα ένα ένα τα φώτα και ξάπλωσα. Τώρα ξέρω. Δε φοβάμαι πια. Συνέχισε το ταξίδι σου. Ο σπόρος αυτός έχει χαράξει το μονόγραμμά σου στο μυαλό μου. Σ' ευχαριστώ.

Τειρεσίας

Εγώ όταν είμαι έτσι, με κόβει λόρδα. Το ξέρεις. Θα φτιάξω κάτι να φάμε.

(Μπαίνει στο σπίτι. Το παράθυρο της κουζίνας βλέπει στη βεράντα. Όσο μαγειρεύει, αγορεύει)

Μ' αρέσει να ταξινομώ τα ενδεχόμενα με βάση τη γεύση που αφήνουν πριν χαθούν για πάντα. Έχει πιπεράτα, αλμυρά, πικρά, αδιάφορα, γλυκά, άγευστα, ανώδυνα, ανεπαίσχυντα, ειρηνικά. Όρεξη να 'χεις. Μετράω τα σημάδια τους και τα βρίσκω λειψά. Ένα σπίτι με απλές γραμμές φτιαγμένο, ένας ήλιος, δυο παιδιά να παίζουν στην αυλή, μια θάλασσα παραδίπλα, ένα μέλλον όλο δικό σου. Κι όμως. Κάτι λείπει. Λείπει το όνειρο που βάφει το σπίτι, που κάνει τον ήλιο να καίει, να δίνει ζωή. Λείπει ένα καπέλο για τα παιδιά να μην τα τσουρουφλίσει το καλοκαίρι της παιδικότητάς τους. Κι από τη θάλασσα λείπει το κύμα που πηγαινοέρχεται και μου κόβει την ανάσα. Η ζωή κατάντησε ένα τσίρκο για εκπαιδευμένα ζώα. Δε μου αρέσει το τσίρκο.

Γυναίκα

Και το σχολείο δεν κατάφερε να με κάνει ό,τι ήθελε. Τα μεσημέρια έπρεπε να κοιμόμαστε τουλάχιστον δυο ώρες. Δεν κοιμήθηκα ποτέ μεσημέρι. Μ' αρέσει να φοράω κασκόλ τον χειμώνα και καπέλο. Και το καλοκαίρι φαρδιά μακρυμάνικα βαμβακερά πουκάμισα. Κάθε φορά που κατεβαίνω μια μεγάλη σκάλα, κρατιέμαι από την κουπαστή και μετράω το κάθε βήμα. Πονάνε τα ρημάδια. Η αλήθεια είναι πως μεγαλώνω φυσιολογικά και η κάθε δρασκελιά που ίσως έκανα κάποτε - δε θυμάμαι - έγινε σαν τα κλασικά εικονογραφημένα. Οι Άθλοι του Ηρακλή.

Τειρεσίας

Δε σου είπα. Χτες βρήκα δυο φίδια στην πίσω αυλή. Δίπλα στο παρτέρι. Σκοτωμένα.

Γυναίκα

Δεν πιστεύω...

Τειρεσίας

Τρελή είσαι; Δεν την ξαναπατάω. Ούτε τ' ακούμπησα. Τα έκαψα και πέταξα τη στάχτη τους στη θάλασσα. Όλα καλά. Ευτυχώς έχουμε στο πλάι μας τη θάλασσα.

Γυναίκα

Ευτυχώς.

Τειρεσίας

Τα κλασικά εικονογραφημένα που είναι;

Γυναίκα

Δεν ξέρω. Είναι από χρόνια πεταμένα, αλλά όχι χαμένα. Έχουν συμβάλλει καθοριστικά στη χαρτογράφηση του κόσμου που ανακαλύπτω κάθε μέρα. Ξέρω, φερ' ειπείν, πως δεν κουλαντρίζω καθόλου καλά τις γιορτές και ειδικά τα Χριστούγεννα. Ακούω σειρήνες να ουρλιάζουν, πως κάτι δεν πάει καλά, πως κάπου έπιασε φωτιά. Οι φλόγες και οι καπνοί φτάνουν ψηλά, κακός οιωνός από τα σφάγια της ψυχής μου. Τα πυροσβεστικά είναι ακατάλληλα για τέτοιες πυρκαγιές. Ίσως ένα ποτήρι μπύρα, που μ' αρέσει να πίνω χειμώνα, καλοκαίρι να βοηθούσε. Δε θα πάψει όμως η φλόγα να σιγοκαίει βαθιά στα σκοτεινά υπόγεια. Κι αν οι καπνοί γίνουν σελίδες στο ημερολόγιο και η φωτιά στιγματίσει το αυτογραφικό χαρτί των αποδείξεων στις μοντέρνες ταμιακές μηχανές, τίποτα δεν είναι ικανό να σταματήσει τις σειρήνες να προσπαθούν. (Παύση) Έγινες συγγραφέας, έμαθα.

Τειρεσίας

Όχι εγώ...(Δείχνει προς τη μεριά του συγγραφέα) Αλλά ξέρεις που λένε μια εικόνα, χίλιες λέξεις. Είναι πιθανό. Φαντάσου μόνο πόσες εικόνες μπορεί να δημιουργήσει μία και μόνη λέξη.

Γυναίκα

Όσες και τα μάτια που θα τη διαβάσουν και θα την μεταφέρουν με ασφάλεια στον κήπο του μυαλού να ανθίσει και να βγάλει τα πιο όμορφα λουλούδια που έχεις δει ποτέ.

Τειρεσίας

Από μία και μόνη λέξη. Τι θα γίνει ένα πάρουμε πολλές, τις πλέξουμε μαγιάτικο στεφάνι, τις κάνουμε ένα μικρό παρτέρι, μια συστάδα λέξεων με διαφορετικά χρώματα, σχήματα, αρώματα και υφές. Ένας παράδεισος για τον

κάθε αμαρτωλό. Πηγή που τρέχει καθαρό νερό για τους διψασμένους. Τροφή να χορτάσει η ψυχή, να πάει ψηλά.

Γυναίκα

Οι λέξεις είναι το θαύμα του ανθρώπου για τον άνθρωπο. Ονειρεύομαι μαγικές προτάσεις με διάφανα φτερά να πετάνε γύρω μας με γέλια, κλάματα, φωνές και ψιθύρους. Μας δείχνουν τον δρόμο, τον προορισμό. Άπειροι δρόμοι, αμέτρητοι προορισμοί, άλλος για μένα, άλλος για σένα. Κάθε άνθρωπος και η πορεία του. Με οδηγό τις λέξεις βαθιά ριζωμένες στο χώμα, μπορούμε ν' αγγίξουμε τους γαλαξίες. Ίσως και τον ίδιο το Θεό.

Τειρεσίας

Μέσα μας είναι. Εμείς είμαστε. Αλλά μάθαμε να φοβόμαστε τον ίδιο μας τον εαυτό, γιατί φοβάται ο άνθρωπος την αλήθεια που τον φέρνει αντιμέτωπο με το φως. Εγώ, κρυμμένος στα σκοτάδια μια παλιάς βιβλιοθήκης, ρουφάω μέχρι το μεδούλι την σκόνη της Βαβυλώνας, ν' ανθίσουν μέσα μου οι κρεμαστοί κήποι. Να κάνουν παρέα τα επτά θαύματα του κόσμου. Κι απ' την δίψα τους για ζωή να γεννήσουν κι άλλα θαύματα, πολλά.

Γυναίκα

Κάθε πρόταση, κάθε παράγραφος, κάθε κεφάλαιο στα αυθεντικά κομμάτια της παγκόσμιας λογοτεχνίας χαράζουν άλλη μια πινελιά στους ουραμούς του Γκρέκο. Διαγράφουν έναν πλήρη κύκλο με τον διαβήτη του ηλιοτρόπιου στο κίτρινο βλέμμα του Βαν Γκογκ. Τι να πω; Η ζωή είναι ένα μαγικό δαχτυλίδι κούφιο στην πέτρα. Ανάλογα πως την βλέπεις, πως τη ζεις γίνεται αθάνατο νερό ή τρομερό δηλητήριο. Σταλάζει μέρα με τη μέρα έτσι που, αν είναι το νερό της αιωνιότητας, κάνει το πρόσωπο να λάμπει σαν το φως του ήλιου. Κι αν είναι φαρμάκι ζαρώνει και σταφιδιάζει το δέρμα και σέρνεται στο χώμα το βλέμμα, σαν το πιο σιχαμερό σκουλήκι.

(Παύση. Κοιτάζουν το φαγητό και οι δύο ταυτόχρονα).

Τειρεσίας

Πως σου φαίνεται;

Γυναίκα

Τι έφτιαξες;

Τειρεσίας

Που να ξέρω. Σάμπως βλέπω τι κάνω; Στα τυφλά βαδίζω τόσα χρόνια.

(Γελάνε και οι δύο. Αρχίζουν να τρώνε.)

Γυναίκα

Ναι, αλλά αυτό έγινε μετά. Τώρα είμαι κι εγώ εδώ. Είμαστε και οι δύο εδώ.

Τειρεσίας

Καλά πως κάνεις έτσι. Ούτε μια πλάκα δεν σηκώνεις. Σου άρεσει αυτό που τρως;

Γυναίκα

Πολύ.

Τειρεσίας

Τότε;

Γυναίκα

Γιατί φιλοσοφούμε;

Τειρεσίας

Δεν κόβεται εύκολα το χούι μωρό μου.

Γυναίκα

Μη με λές έτσι. Είναι λίγο...ανώμαλο.

Τειρεσίας

Είναι ανώμαλο ν' αγαπάει κανείς τον εαυτό του; Μετά αναρωτιέσαι γιατί φιλοσοφούμε.

Γυναίκα

Η μορφή μου φαντάζει, στο διάστημα που μεσολαβεί από την κίνηση των υαλοκαθαριστήρων μέσα στην καταιγίδα, ενώ η ζωή τρέχει να προλάβει να ζήσει. Τόσο ξέρω τη μορφή μου, τόσο την καταλαβαίνω. Είναι πολύ δύσκολο βέβαια, να γνωρίσεις ποιος είσαι. Η μοναχική πορεία που έχω πάρει, δεν ξέρω αν με απομακρύνει από τον στόχο μου ή με φέρνει πιο κοντά.

Τειρεσίας

Ίσως γιατί δεν έχουμε κανένα στόχο. Ίσως γιατί το μυαλό παίζει άσχημα παιχνίδια.

Γυναίκα

Δεν έχω φτάσει πουθενά που δεν ήθελα να φτάσω. Όλες μας οι αποτυχίες ήταν στόχος και σκοπός. Ειδικά οι αποτυχίες. Για τα καλά που μας βρήκαν, σε ένα μεγάλο βαθμό, δεν φέρουμε καμία ευθύνη. Όσο κι αν προσπαθώ να κοροϊδέψω τον εαυτό μου, δεν τα καταφέρνω, δε θέλω.

(Η Γυναίκα σηκώνεται και μαζεύει τα πιάτα. Τα πλένει. Ο Τειρεσίας ανάβει ένα πούρο.)

Τειρεσίας

Όπου να 'ναι ξημερώνει. Αυτές είναι οι ώρες μου. Έχω πιστωθεί για μια ζωή την αλήθεια και δε θέλω να κάνω πίσω τώρα. Προσπαθώ να βάλω λέξεις στην αγαπημένη μου σελίδα και με δυσκολεύει η πρεσβυωπία. Γέρασα και μυαλό δεν έβαλα. Εκεί, επιμένω να πιστεύω. Τίποτα να μη μείνει από όλες μου τις προσπάθειες, ένα ξέρω. Δεν γίνεται αλλιώς. Στο δωμάτιο καπνός από τα αγαπημένα μου πούρα, λίγος καφές κι ένα μισοφαγωμένο κομμάτι κερασόπιτα. Μη φοβάστε. Δεν πρόκειται να το κάνω. (Προς τον συγγραφέα)
Ο Χέμινγκουεϊ ήταν ένας.

Συγγραφέας

Ευτυχώς.

Γυναίκα

Τι είναι αυτό που μπορεί να παρασύρει το μυαλό; Να το κάνει να τιθασεύσει το σώμα και να ξεκινήσει η μηχανή; Δε θα μάθω ποτέ. Καλύτερα.

Τειρεσίας

Τι σημασία έχει; Αρκεί να το υπακούσεις όταν δώσει την εντολή. Να είσαι εκεί. Να μην απουσιάζεις από τη ζωή σου. Χαζομάρες θα μου πείτε.

Γυναίκα

Άρχισες τα διδακτικά και πως θα βγάλουμε άκρη.

Τειρεσίας

Δίκιο έχεις.

Γυναίκα

Δε φτάνει τόσος πόλεμος τριγύρω, τόση καταστροφή. Να 'χουμε και σένα να μας λες τι θα κάνουμε.

Τειρεσίας

Έτσι είναι. Όπως τα λές. Αγνοήστε με. Θα είναι καλύτερα για όλους. (Παύση)

Συγγραφέας

Μιας και φτάσαμε ως εδώ, θέλω κι εγώ να σας πω πως όλα αυτά γίνονται χωρίς να το ξέρω. Εν αγνοία μου. Κλείνω τα μάτια και αφήνομαι. Ένας ρυθμός είναι και ο ήχος απ' τα πλήκτρα. Παλιά, στη γραφομηχανή που μου είχε πάρει ο μπαμπάς, η απόφαση είχε μεγαλύτερη αξία. Εκεί η γραφή ήταν χειρονακτική εργασία. Ήθελε δύναμη. Ευτυχώς, που πρόλαβα τις γραφομηχανές. Που πρόλαβα πολλά. Δεν παύω να ζω στην εποχή μου. Και τότε στην εποχή μου ζούσα. Το παρόν είναι σύμμαχος. Μεγάλο σχολείο. Και ο καπνός στο δωμάτιο. Ξημέρωσε. Καλημέρα.

Γυναίκα

Καλή σου μέρα.

Τέλος Α΄ εικόνας

Β΄εικόνα

Συγγραφέας

(Πληκτρολογεί) Η θάλασσα παραμέρισε στο πλάι να δεχτεί την ξύλινη γέφυρα. Μικρά τερτίπια του νερού. Πόσες τρικυμίες δεν πέρασε μονάχη. Την κούρασε αυτή η ερημιά. Το πιάνο θέλει δυο χέρια. Το αριστερό να κρατάει το βλέμμα στο στόχο και το δεξί να γυροφέρνει το δρόμο αραιές και πυκνές δρασκελιές ώσπου να συναντήσει τον προορισμό του.

Η θάλασσα δεν τη φοβάται τη βροχή. Ο άνθρωπος τη φοβάται. Ανοίγει ομπρέλες που τον κρύβουν απ' το Θεό και καμώνεται τον ξερόλα. Το βήμα ποτέ δεν ξέρει το γιατί. Προχωράει, το ένα πόδι μετά το άλλο, πάνω σε τεντωμένο σκοινί χωρίς δίχτυ από κάτω.

«Είναι ψηλά μα δεν ξέρω άλλο δρόμο».

Το άγρυπνο μάτι της μάνας ανασαίνει βαριά κάθε φορά που μια υποψία πατσαδώνει το φουστάνι της σκέψης της. Είναι να μη γίνει. Όσο και να το καρικώνει, αφήνει σημάδι. Ο λύση είναι να μην το ξαναφορέσει. Είναι δύσκολο το τραγούδι της μάνας. Σπάνια έχει μουσική. Κάτι θόρυβοι ντύνουν τα λόγια κι αυτοί παράταιροι. Από δω κι από κει φερμένοι, η ιστορία τους χάνεται στο χρόνο.

Η γέφυρα έχει πια φύγει απ' τα χέρια του μαραγκού. Καταπάτησε τη στεριά πλάι στο κύμα και η μοίρα της είναι πια γνωστή. Πόσο θ' αντέξει την αρμύρα; Το μετάξι δεν κάνει να το πατάς. Πληγώνεται. Πριν ακόμα ανατείλει η μέρα μια φιγούρα τρεκλίζει. Σα να χορεύει δειλά. Δεν ξέρει βλέπεις το σωστό. Και ποιος το ξέρει;

«Είναι αργά μα δεν ξέρω άλλο δρόμο».

Μέσα απ' τον καθρέφτη πέφτει το σύννεφο. Η ομίχλη πηχτή σαν άσπρο βούτυρο, να την αλείψεις στο ψωμί να χορτάσει η μελαγχολία σου. Ίσως δε βρω αγκαλιά. Ίσως βρήκα και την έχασα. Κανείς δε θα μάθει. Όποιος καταφέρει και περάσει τις συμπληγάδες του μυαλού του, είναι άξιος για το θαύμα.

Παίρνει τον ίδιο δρόμο κάθε πρωί. Το ξύλο άλλοτε τρίζει κάτω απ' τα πόδια του κι άλλοτε κόβει σαν γυαλί. Κάποτε τελειώνει η γιορτή. Μέχρι να έρθει άλλη. Το διάστημα ανάμεσα τους είναι η ζωή. Κάνεις έτσι να χαρείς αυτή που πέρασε και τρέχεις για την επόμενη. Δύσκολο πράμα η χαρά. Κανείς δε μας

ετοιμάζει. Κανείς δε μας μαθαίνει πώς να της φερθούμε. Να την κεράσουμε καφέ ή τσίπουρο; Γλυκό του κουταλιού ή καυτερούς μεζέδες;

Τέλος Β΄εικόνας

Γείκονα

Γυναίκα

Τι σκέφτεσαι; Σε απασχολεί το παρελθόν;

Τειρεσίας

Εσένα δεν σε απασχολεί;

Γυναίκα

Όσο κι εσένα.

Τειρεσίας

Άρα με καταλαβαίνεις.

Γυναίκα

Απόλυτα

Τειρεσίας

Τότε γιατί κάνεις περιπτές ερωτήσεις;

Γυναίκα

Μ' αρέσει να σε πειράζω. Άλλωστε, όταν ήσουν εγώ, δεν ήσουν εσύ.

Τειρεσίας

Εγώ ήμουν, αλλά εσύ. Το κορμί και το μυαλό σου με κάνανε να χάσω το φως μου. Τι ήθελα να πω την αλήθεια στην Ήρα; Με τύφλωσε και το φχαριστήθηκε.

Γυναίκα

Άλλα ακούστηκαν.

Τειρεσίας

Ναι! Καημό είχα να τη δω γυμνή. Κατά λάθος έγινε.

Συγγραφέας

Ένας μύθος λέει ότι ο Τειρεσίας τυφλώθηκε από τη Αθηνά, επειδή την είδε γυμνή τυχαία την ώρα που έκανε το μπάνιο της. Μετά όμως συγκινήθηκε τόσο από τις ικεσίες της Χαρικλώς, μητέρας του Τειρεσία, και πρόσταξε το Εριχθόνιο φίδι να του καθαρίσει τα αφτιά για να καταλαβαίνει τις προφητείες των πουλιών.

Γυναίκα

Δεν ξέρω. Γυναίκα του Δία... μητέρα των Θεών...όσο να 'ναι.

Τειρεσίας

Γυναίκα του Δία...Ένα ανασφαλές πλάσμα ήταν. Αλλιώς δε θα μ' έβαζε στη μέση. Τα φίδια στο βουνό με πήρανε στο λαιμό τους.

Γυναίκα

Πες μου την ιστορία. Μ' αρέσει.

Τειρεσίας

Δεν ξέρω να λέω ιστορίες. Δεν έμαθα. Δε θυμάμαι αν μου άρεσαν τα παραμύθια. Θυμάμαι όμως πως δε μου διάβασαν ποτέ για να κοιμηθώ. Λένε πως όταν ο άνθρωπος αρχίζει τα θυμάμαι και τέτοια, κάτι αλλάζει μέσα του. Δε νομίζω πως έχω μεγαλώσει. Τι μπορεί ν' αλλάξει όταν δεν έχει κατασταλάξει; Είμαι ακόμα ένα μικρό αγόρι. Ποιος ξέρει; Τα παραμύθια μπορεί να περιμένουν σε μια βιβλιοθήκη. Και μια νύχτα να έρθουν με το χαμόγελο της μάνας να με βρουν. Ή να πάω εγώ να τα βρω. Ποιον να κατηγορήσω για τα περιστερία που βογκάνε το ξημέρωμα; Πηγαίνουν και κάθονται στην εξωτερική μονάδα του κλιματιστικού. Κάτι ψάχνουν. Όπως όλοι μας. Δεν το αντέχω αυτό που κάνουν. Βγαίνω και τα διώχνω. Ίσως μου θυμίζουν πως δε βρήκα ακόμα αυτό που ψάχνω. Μήπως ξέρω τι είναι; Αυτή τη στιγμή συνειδητοποιώ πως ίσως γι' αυτό τα διώχνω. Σαν τις μνήμες μου. Αλλά τι θα ήμουν χωρίς αυτές;

Συγγραφέας

Μια άλλη εκδοχή, λέει ότι, ο Τειρεσίας σε μια βόλτα στο όρος **Κυλλήνη** είδε δύο φίδια να ζευγαρώνουν. Αυτά του επιτέθηκαν κι εκείνος τα χτύπησε με το ραβδί του σκοτώνοντας το θηλυκό. Ξαφνικά μεταμορφώθηκε ο ίδιος σε γυναίκα και μάλιστα έγινε ξακουστή εταίρα. Μετά από επτά χρόνια, στο ίδιο μέρος, είδε πάλι δυο φίδια να ζευγαρώνουν. Αυτή τη φορά σκότωσε το αρσενικό και ξανάγινε άνδρας. Η Ήρα σε έναν από τους καυγάδες της με τον Δία-τι πρωτότυπο-τον κατηγορεί πάλι για τις απιστίες του. Εκείνος για να δικαιολογηθεί της λέει πως έτσι κι αλλιώς όταν πλαгиάζει μαζί της, αυτή περνάει καλύτερα. Γιατί, ως γνωστόν, οι γυναίκες απολαμβάνουν πολύ περισσότερο την ερωτική πράξη από τους άντρες. Ανοησίες, λέει η Ήρα. Το ακριβώς αντίθετο συμβαίνει. Και καλούν τον Τειρεσίας, να λύσει τη διαφωνία. Έχει υπάρξει και άνδρας και γυναίκα και ξέρει. Ο Τειρεσίας απαντά χωρίς δεύτερη σκέψη: «Αν χωρίσουμε την ηδονή σε μέρη δέκα, ένα θα έπαιρνε ο άντρας και τα υπόλοιπα η γυναίκα". Η Ήρα θύμωσε τόσο πολύ και τύφλωσε τον Τειρεσία. Ο Δίας για να τον αποζημιώσει, τον έκανε μάντη και του δωσε επτά ζωές να ζήσει.

Γυναίκα

Γιατί μ' αρέσει αυτή η ιστορία;

Τειρεσίας

Δε βαρέθηκες τόσα χρόνια.

Γυναίκα

Όχι. Ήταν ωραία χρόνια. (Παύση) Κάτι σε βασανίζει.

Τειρεσίας

Τα χρόνια...συνεχίζονται.

Γυναίκα

Είναι κάτι που το συνηθίζουν.

Τειρεσίας

Τα φίδια... Ήμουν μικρό παιδί. Δεν ήξερα. Γιατί έπρεπε να τιμωρηθώ έτσι;

Γυναίκα

Με προσβάλεις;

Τειρεσίας

Και να θέλω δε μπορώ να προσβάλλω τον ίδιο μου τον εαυτό. Θα ήταν... αφύσικο. (Παύση) Αν και τώρα που το καλοσκεφτομαι, δεν είναι τα φίδια. Ο φόβος είναι. Σ' αυτή τη χώρα... χρόνια τώρα.

Γυναίκα

Σε ζώσανε τα φίδια; (Γελάει)

Τειρεσίας

...φεῦ φεῦ, φρονεῖν ὡς δεινὸν ἔνθα μὴ τέλη λύη φρονοῦντι...

Γυναίκα

Όταν αρχίζεις τα αρχαία, δεν είναι καλό σημάδι.

Τειρεσίας

Τα ξέχασες κιόλας; «Είναι τρομερό να ξέρεις την αλήθεια και να μην ωφελεί πουθενά».

Γυναίκα

Πες ότι θες. Δεν πρόκειται να θυμωσω.

Τειρεσίας

...ἐγὼ δ' οὐ μὴ ποτε τᾶμ', ὡς ἂν εἴπω...

Γυναίκα

Και τι ξέρεις που δεν το ξέρουμε εμείς;

Τειρεσίας

Κάτι ερωτήσεις που κάνεις. Εφτά ζωές...ξέχασες; Είναι και τα αηδόνια το πρωί...Με τρελαίνουν. Μου λένε τόσα και δεν ξέρω τι να κάνω. Σε ποιον να τα πω. Κανείς δε θέλει να ξέρει.

Γυναίκα

Πές τα σε μένα.

Τειρεσίας

Και τι θα γίνει; Τι πιστεύεις ότι μπορεί να γίνει;

Γυναίκα

...Είναι κάποιοι ηθοποιοί που διαβάζουν φωναχτά τους ρόλους τους. Έτσι τους μαθαίνουν.

Τειρεσίας

Είσαι πολύ ευγενική.

Γυναίκα

Δεν ξέρω. Πάντα πίστευα πως η ευγένεια πορεί να μας σώσει.

Τειρεσίας

Και τώρα;

Γυναίκα

Αρχίζω να χάνω την πίστη μου.

Τειρεσίας

Δεν σ' αδικώ. Θυμάσαι το Λαύριο; Αιώνες μετά. Ε λοιπόν, σήμερα ολόκληρη η χώρα έγινε Λαύριο. Εργάτες στα μέταλλα και μας πνίγει ο πηχτός αέρας των στοών. Η εταιρία του Σερπιέρι, έχει αναλάβει την εκμετάλλευση. Ζήτη τα μέταλλα. Όλα για τα μέταλλα. Εγώ τα άφησα έξω απ' την πόρτα όταν γεννήθηκα. Κι ο άνθρωπος; Η σάρκα; Ο δερμάτινος χιτώνας; Το χειμώνα το κορμί ζητάει ζεστασιά. Το καλοκαίρι τη δροσιά του. Την άνοιξη μια

Πρωτομαγιά. Και το Φθινόπωρο ένα κίτρινο φύλλο. Ο άνθρωπος, εσύ κι εγώ, πλάθουμε την ιστορία. Και κυρίως οι ηττημένοι. Εκεί ψάξτε την αλήθεια. Οι νικητές, μεθυσμένοι από τις ιαχές της νίκης, δε θέλουν ίσως να χαλάσουν την εικόνα αυτή. Και τη συντηρούν με χημικά. Σαν τη σωρό του Λένιν ή σαν αυτή τη βαλσαμωμένη Δημοκρατία τα τελευταία σαράντα χρόνια.

Γυναίκα

Κι εσύ τι παριστάνεις; Τον σωτήρα. Η μοίρα του ανθρώπου είναι να μην ακούει. Τι κατάλαβες τόσα χρόνια; Όχι πες μου, τι κατάλαβες; Σε άκουσε ο Οιδίποδας; Ο Κρέοντας; Ο ναυαγοσώστης έχει ανάγκη τους ναυαγούς. Κι αν δεν υπάρχουν τους δημιουργεί. Γίνεται το μπαλκόνι ο πύργος του και ο κόσμος οι πνιγμένοι. Εξ' ου και η λέξη λαοθάλασσα. Σύνθετη. Λαός και θάλασσα. Μάλλον, λαός στη θάλασσα. Που πας ρε Καραμήτρο! Θέλεις και να με σώσεις με τρύπια βάρκα! Έκανες τα πάντα να γίνεις καπετάνιος. Πάτησες πάνω μου, με βούλιαξες για να με σώσεις. Αυτό θέλεις;

Τειρεσίας

Εγώ φταίω. Εγώ, εγώ, εγώ. Οι κουβέντες ανεμίζουν καμιά φορά σα σημαία στον αέρα. Μπορεί να το 'χω κάνει κι εγώ. Πώς να το ελέγξεις; Πώς να ξέρεις τι να κάνεις κάθε φορά, σε κάθε περίπτωση. Δεν γίνεται. Το μόνο που μπορείς, που είσαι υποχρεωμένος είναι να ζεις. Κι άσε ότι θέλει ν' ανεμίσει να πάρει το δρόμο του. Όπου και να πάει, καλώς. Εμείς, άνθρωποι απλοί, το κοιτάμε μέχρι να χαθεί. Μετά το ξεχνάμε, ως την επόμενη φορά. Έτσι είναι τα πράγματα. Φεύγουν και χάνονται. Κι έρχονται άλλα να πάρουν τη θέση όσων έφυγαν.

Γυναίκα

Αυτή τη σημαία την κουνούσα για να σε δοξάσω. Δεν είχα καταλάβει ότι πνιγόμενα κι έπρεπε να την κουνάω για να σωθώ. Μπας και με δει κάποιος και καταλάβει την αλήθεια. Μαλακίες λέω. Εδώ δεν είχα καταλάβει εγώ το χάλι μου. Και άφηνα τον καθένα να με βουλιάζει μπας και διορίσει το παιδί μου σε καμιά θεσούλα και βολευτεί. Καταραμένη γλώσσα με τα νοήματα και τα υποκοριστικά σου. Σ' αγαπάω τόσο και με πουλάς. Θεσούλα...βόλεμα. Θάνατος. Και πάνω απ' όλα...Δημοκρατία.

Τειρεσίας

Κωλοέλληνες. Μ' αγγλικές αλφαβήτες. Το είπε και μια υπουργός Παιδείας κάποτε. Τα αγγλικά είναι η δεύτερη μητρική μας γλώσσα. Να θυμηθώ να το πω στη μάνα μου. Χαρά που θα κάνει! (Τραγουδάει) «Χτες το βράδυ Χαρικλάκι...» Είχαμε που είχαμε τον καημό μας τώρα γίναμε και σεφ. Μαγείροι με ένα στειλιάρι στον κώλο. Με άσπρες ποδιές και σκούφο. Κρατάμε τις τηλεοράσεις ανοιχτές να μάθουμε καινούργιες συνταγές. Αλλά μπορούμε να τις φτιάξουμε; Και για ποιον να τις φτιάξουμε; Για τους αγαπημένους μας. Μπούρδες. Ούτε τον εαυτό μας δεν αγαπάμε. Τον αναγκάζουμε να γίνει κάποιος άλλος, ενώ δεν ξέρουμε ποιος πραγματικά είναι. Εγώ δεν τον ξέρω πια. Και η μνήμη που θα μπορούσε να βοηθήσει έχει χάσει το δρόμο της. Ο αόριστος κι ο παρατατικός είναι μόνο στα βιβλία της γραμματικής. Τώρα θα μου πεις και με το δίκιο σου, τι κάθεσαι και λες; Αν σε ενοχλεί, μπορώ να σηκωθώ όρθιος. Είναι που θα ήθελα κι εγώ να ξέρω να μαγειρεύω, αλλά...δεν. Μ' αρέσει όμως να τρώω. Α, το σωστό-σωστό. Μπριζολάκια, μακαρόνια, κοτόπουλο με πατάτες στο φούρνο. Τα ρεβίθια μ' αρέσουν πολύ. Πείνασα. Τι θέλω και τα θυμάμαι; Ίσως επειδή είμαι συνεπής με τον εαυτό μου. Και ειλικρινής μέχρι βλακείας. «Έξω από αυτή τη διαδικασία του εορτασμού, όλα γίνονται για λόγους ανύπαρκτους. Καλά λέει ο Δικαιόπολις. Για τρεις...πουτάνες.» Πολύ θα ήθελα να είμαι σε κάποιο έργο του Αριστοφάνη.

Τέλος Γ'εικόνας

Δ΄ εικόνα

Συγγραφέας

Ήταν παιδί που περπατούσε στο βουνό μέσα στις φυλλωσιές του Σεπτέμβρη. Το χωριό του ήταν μέσα στο βουνό. Τα δέντρα μύριζαν θάλασσα και τα όνειρά του ήταν αλμυρά. Δε μπορούσε να τη δει, αλλά ήξερε πως ήταν εκεί. Μεγάλωσε δίπλα στο χρυσάφι του φθινόπωρου. Ήταν τα προγονικά του. Η γενιά του. Ένα παραμύθι τον ακολουθεί απ' το ένα νανούρισμα ως το άλλο. Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένα μεγάλο κλαδί που έπλεε στο κύμα. Σα φίδι. Κανείς δεν ξέρει πως βρέθηκε εκεί. Ο θρύλος λέει πως είχε σώσει πολλούς ναυαγούς να μην τους καταπιεί το νερό και μετρήσουν με το μπόι τους το βυθό. Κάποτε βαρέθηκε τη μοίρα του σωτήρα. Να είναι δηλ. πάντα μονάχο λουσμένο στην αχαριστία των ανθρώπων. Μάζεψε τις δυνάμεις του κι έκανε μια ευχή στο πρώτο αστέρι που είδε να πέφτει.

«Κάνε με να ριζώσω».

Έκλεισε τα μάτια και σαν να το πήρε ένα αόρατο χέρι, μετά από καιρό, ξεβράστηκε στην ακτή της Γερακινής. Εκεί στον κόλπο της Σιθωνίας το βρήκε ένα παιδί που έπαιζε στην άμμο. Έτρεχε ξυπόλητο και γυμνό κι όπως το κυνηγούσαν αθέατοι χειμώνες, σκόνταψε στο ταλαιπωρημένο κλαδί. Ήταν γενναίο παιδί. Δεν έκλαψε. Γύρισε να δει τι του έκοψε το δρόμο τόσο απότομα και είδε το κλαδί.

«Είναι ωραίο για τον άνθρωπο να είναι εκεί που αγαπάει και τον αγαπάνε» άκουσε το θαλασσινό αεράκι να λέει. Η άμμος κάτω απ' τα πόδια του είπε:

«Άμα θέλεις βρίσκεις τ' αχνάρια και τ' ακολουθείς. Είναι πάντα εκεί».

Το παιδί δεν κατάλαβε. Συνέχισε το παιχνίδι του ώσπου βράδιασε. Γύρισε στο σπίτι, έφαγε κι έπεσε να κοιμηθεί. Στον ύπνο του είδε έναν ψηλό άντρα με σκούρα μαύρα μαλλιά και μάτια. Κάτι του θύμιζε αλλά τον τράβαγε ο ύπνος και δε μπόρεσε να το βρει. Ο ψηλός άντρας είχε κλαδιά αντί για χέρια και φεύγοντας τον χαιρέτησε από μακριά. Στις φυλλωσιές του αντίο κάτι σπαρτάρισε στην ψυχή του μικρού παιδιού. Ο ύπνος κέρδισε, όπως γίνεται πάντα στις ήσυχες συνειδήσεις και σκέπασε τα όνειρα. Το άλλο πρωί ο μικρός έτρεξε στην παραλία αλλά το κλαδί δεν ήταν εκεί. Με τα πόδια καρφωμένα στο σημείο έψαξε με το βλέμμα γύρω μήπως βρει κάποιο σημάδι. Είδε πάνω

στην άμμο βήματα. Έτρεξε προς τα εκεί και αυτό που αντίκρισε δεν το πίστευαν τα μάτια του. Το ναυαγισμένο κλαδί είχε βγάλει φτερά και περπατοπετούσε χαμογελαστό. Όταν αντιλήφθηκε το παιδί, στάθηκε όρθιο. Ήταν ψηλό σαν άντρας με σκούρα μαύρα μαλλιά και μάτια. Σήκωσε το χέρι να το χαιρετήσει και στις φυλλωσιές του χεριού του πετάριζε ένα τρυφερό «σ' ευχαριστώ». Όταν σκόνταψε το παιδί πάνω του, μπήκε μέσα του η ζωή σαν άγριο παιχνίδι. Τα φτερά του αγγέλου άνθισαν τότε. Μια νύχτα έφτασε να βρει τον τρόπο να κάνει το όνειρό του πραγματικότητα. Η αλήθεια είναι πως και μια στιγμή φτάνει όταν έρθει η κατάλληλη ώρα. Το κλαδί συνέχισε το δρόμο του να βρει γωνιά να ριζώσει, για να μπορεί να φτάσει ψηλά. Ο μικρός συνέχισε το παιχνίδι και σε λίγο είχε ξεχάσει το όνειρο και το κλαδί. Ως την επόμενη φορά που το παραμύθι θα μπει ξανά στη ζωή για να την κάνει καλύτερη.

Τέλος Δείκονας

Εΐκόνα

(Η Γυναίκα κόβει τα νύχια του Τειρεσία μ' ένα νυχοκόπτη. Το σκηνικό έχει αλλάξει. Είναι μέσα στο σπίτι. Στο τραπέζι είναι ένα μπουκάλι κρασί, δυο ποτήρια, ένα κλειδί σε μπρελόκ και μια φωτογραφία)

Γυναίκα

Τι να γίνει. Τα νεκρά πρέπει να απομακρύνονται. Για να έρθουν άλλα να πάρουν τη θέση τους. Και μετά άλλα...κι άλλα...Μέχρι το τέλος. Ο λαός λέει πως είναι γρουσουζιά να τα κόβουμε Τετάρτη και Παρασκευή. Και το βράδυ.

Τειρεσίας

Ωχ!

Γυναίκα

Σ' έκοψα;

Τειρεσίας

Όχι. Μωρό μου, είσαι πολύ ελαφροχέρα.

Γυναίκα

Τότε;

Τειρεσίας

Συνειδητοποίησα πως είναι Παρασκευή. Κι έχει νυχτώσει από ώρα. (Παύση) Πάντως όταν δω μαύρη γάτα στο δρόμο το 'χω για καλό. Όπως και το 13. Αλλά κάτω από σκάλα δεν περνάω. Και βγαίνω πάντα απ' την πόρτα που μπήκα, «για να μη χαλάσω το προξενιό». (Σιγογελάει. Παίρνει το κλειδί). «Μην αφήνεις τα κλειδιά πάνω στο τραπέζι γιατί κλειδώνει και δε θα έχει αγαθά».

Γυναίκα

Αν είναι για ένα κλειδί;

Τειρεσίας

Ένα κλειδί;

Γυναίκα

Μήπως τη γλιτώσουμε;

Τειρεσίας

Ένα κλειδί;

Γυναίκα

Ναι, ένα κλειδί. Είπες τα κλειδιά.

Τειρεσίας

Τα κλειδιά;

Γυναίκα

«Μην αφήνεις τα κλειδιά πάνω στο τραπέζι γιατί κλειδώνει...»

Τειρεσίας

Α, τα κλειδιά. Ενικός, πληθυντικός.

Γυναίκα

Ακριβώς. Παίζει ρόλο;

Τειρεσίας

Ποιο πράγμα;

Γυναίκα

Ο αριθμός. Φύγετε κωλόπουλα. Θα συγκεντρωθείς επιτέλους;

Τειρεσίας

Ξέρω κι εγώ; Το μόνο που ξέρω είναι πως το κλειδί...παίζει.

Γυναίκα

Παίζει; Το κλειδί;

Τειρεσίας

Ελπίζω την κατάλληλη στιγμή...(Ακούγεται χτύπημα στην πόρτα)

Γυναίκα

Μισό λεπτό; (Κάνει να πιάσει το κλειδί και στη βιασύνη της, πέφτει και χάνεται σε μια χαραμάδα στο πάτωμα. Η πόρτα εξακολουθεί να χτυπάει) Ναι. Μ' ακούτε! Δε μπορώ να σας ανοίξω. Έχασα το κλειδί. Ελάτε αργότερα. (Τα χτυπήματα σταματούν. Μετά από λίγο ένας φάκελος γλιστράει κάτω από την πόρτα).

Τειρεσίας

(Έχει τελειώσει με τα νύχια. Η Γυναίκα συμμαζεύει. Παίρνει τον φάκελλο. Τον ανοίγει. Διαβάζει)
«Είσαι μια ψεύτρα».

(Εμφανίζεται ο συγγραφέας σχεδόν αθόρυβα)

Συγγραφέας

Συγνώμη που εμφανίζομαι έτσι, αλλά πρέπει κάτι να σας πω. Σ' αυτό το σημείο κόλλησα. Δεν ήξερα τι θα γίνει εδώ, παρακάτω, γενικά. Ποιος είναι ο αποστολέας. Ο παραλήπτης. Μπορεί...να έγινε λάθος. Να μην είναι αυτή η γυναίκα που έπρεπε να πάρει την επιστολή. Κάποιο ανόητο, παιχνίδι της μοίρας. Συμβαίνει. Μπορεί και όχι. Δεν υπάρχει καπνός χωρίς φωτιά. Σωστά; (Χάνεται όπως ήρθε. Αθόρυβα)

Γυναίκα

Τι ψάχνεις; Απαντήσεις. Σε ποια ερώτηση; (Παύση) Εγώ ένα ξέρω. Με την ανάμνησή σου, θα ξαναβρώ τον εαυτό μου. Θα κερδίσω ξανά τη χαμένη μου αθωότητα. Την παλιά μου ανασφάλεια. Τότε που νόμιζα ότι δεν ήξερα. Ο ήλιος με χτυπάει στο πρόσωπο και δεν μπορώ να κρύψω τίποτα. Όλα είναι

γνωστά. Το παιχνίδι έχει στηθεί από χρόνια. Και δεν υπάρχει άλλη λύση. Ή παίζεις ή χάνεις.

Τειρεσίας

(Την κοροϊδεύει) Μπλα, μπλα, μπλα.

Γυναίκα

Κάθε φορά που ανακαλύπτω κάτι μέσα μου, θα στο λέω. Για να μάθω να μη φοβάμαι τον ήλιο. Δεν έχω τίποτα να κρύψω. Θ' ανάψω ένα τσιγάρο, έτσι, μήπως και πιστέψω σε μένα. Τα δυο σου μάτια με διαπερνούν, σταγόνες ουρανού σε δυο εσοχές στη γεωγραφία του προσώπου.

Τειρεσίας

Λόγια. Λόγια!

Γυναίκα

Μου ζητάς να σου μιλήσω για το παρελθόν. Τι ξέχασες; Τι δεν θυμάσαι; Τι σε πονάει; Το χαμόγελό μου; Οι ρυτίδες; Γερνάμε. Μεγαλώνουμε παράλληλα. Ο ένας μέσα στον άλλον. Είναι η ζωή. Αυτός ο τόπος. (Παύση)

Τειρεσίας(Φωνάζει)

...Λόγια. Λόγια. Λόγια. Λόγια! Λες λόγια. Εσύ γερνάς. Με τα ψέματά σου. Εγώ μεγαλώνω. Και εγώ σε πιστεύω. Κοιτάς. Μόνο κοιτάς. (Παύση) Κοιτάει ρε! Τι κοιτάς; Τι κοιτάς; Πες κάτι! Τώρα που θέλω να μιλήσεις, που έχω ανάγκη ν' ακούσω τι έχεις να μου πεις, τώρα μουγκάθηκες! Τι έγινε; Σου έφαγε η γάτα τη γλώσσα; Να με παραμυθιάζεις ήξερες! Ροδάνι το στοματάκι σου! (Παύση) Το στοματάκι σου. Μέλι. Τα χειλάκια σου. Κόκκινα σαν το αίμα. Ποτέ χρώμα δεν έντυσε τόσο σωστά το ψέμα. Κι εγώ σε πίστευα. Όχι...Ναι...Σε παραδέχομαι. Ναι.

Γυναίκα

Δεν σου είπα ψε...

Τειρεσίας

Ναι...Όχι τι λες; Εσύ; Ποτέ! Εσύ ψέματα; Μην το ξαναπείς. Μην το ξαναπείς. Πιπέρι! Εσύ! Αγία. Η Αγία ψεύτρα. Ταπεινός δούλος στο σεπτό σου σκήνωμα. Μοσχοβολιά. Μύρο. Αγίασμα. Τσούρμο οι προσκυνητές. Η Αγία κωλόγρια. (Παύση). Κάτι έχει χαθεί και αντιστέκεται στο χαμό του. Αστέρι που φέγγει στον ουρανό, σβησμένο από χρόνια. Νεκρά ουράνια σώματα. Και ζωντανά ψέματα. (Παύση) Έχει σημασία; Σήμερα ο Ντόριαν Γκρέι θα ήταν τουλάχιστον είδωλο. Για σένα σίγουρα. Με μια κάμερα καρφωμένη στο πρόσωπο, απ' τη στιγμή που γεννιόμαστε, τι να μας νοιάξει η αλήθεια; (Παύση) Α, κατάλαβα! Τώρα κατάλαβα! Γι' αυτό κι εσύ μωρό μου έκανες το ψέμα ναό κι εκεί μέσα ιεουργείς! Για να βγεις μια μέρα στην τηλεόραση! Γιατί όχι; Οι άλλοι είναι καλύτεροι; Έχουμε γεμίσει αγράμματος. Που καμαρώνουν κιόλας. Πουτάνες που ανεβάζουν το κασέ τους. Κάθε λογής παλιάτσους για λίγο φως. Σκουλήκια στο χώμα που περιμένουν το πτώμα για να τραφούν. Με περγαμηνές στη δημοσιογραφία. Σαν τις μύγες στα σκατά. Ούτε για δόλωμα δεν κάνουν. Αυτή τη ζωή νομίζεις πως αξίζεις; Αν το πιστεύεις πραγματικά, στο εύχομαι. Με όλη μου την καρδιά. (Παύση) Αυτό που με τρομάζει, είναι πως μπορεί ούτε κι εσύ να ξέρεις πως αυτό είναι που θέλεις. Να το κανες συνειδητά, με γεια σου με χαρά σου. Respect. Σου βγάζω το καπέλο. Αλλά έτσι; Κουτουρού; Χύμα; Στο άσχετο; (Παύση) Δεν σου αξίζω ρε! (Παύση) Ναι...Τώρα το βλέπω. Το πτώμα σου φοράει την τελευταία λέξη της μόδας. Τα καλύτερα αρώματα. Ακριβά παπούτσια. Καλλυντικά. Για να κρύψεις την προχωρημένη σήψη. (Παύση) Τυχερός ήμουνα. Πολύ τυχερός. Κωλόφαρδος. Χάθηκε το κλειδί κι ανακαλύφθηκε η αλήθεια. (Παύση. Ξεψυχισμένος) Ξέρεις κάτι! Δε ζω πια. Δεν υπάρχω. Κι εγώ όπως κι εσύ. Μόνο που εγώ το ξέρω. Θέλω να ξέρω. (Παύση) Το κλειδί...παίζει. Το ήξερα, αλλά δεν ήθελα να το πιστέψω. Και τώρα που θέλω να βγω, δε μπορώ. (Προσπαθεί να βρει το κλειδί. Το βρίσκει αλλά δε μπορεί να ανοίξει)

Τέλος Ε' εικόνας

ΣΤ' εικόνα

Συγγραφέας

Πάνε χρόνια που περπατάει με τη θάλασσα στο πλευρό να βρει τον εαυτό του. Ήταν στη Θεσσαλονίκη που πούλαγε ψωμί στις πρώτες έγχρωμες φωτογραφίες το 1913. Το φάντασμα του μοναδικού θύματος στη μεγάλη φωτιά το 1917. Τα χρόνια περνάνε σαν τ' αλογάκια στο καρουζέλ. Κι όταν επιστρέφουν εσύ έχεις αλλάξει. Μπορεί να ήταν ένας λούστρος στα μέσα του '50. Ένας φαντάρος την «επανάσταση» του '67. Τ' αλογάκια πάνε όλο και πιο γρήγορα. Μια σημαία με τον ήλιο της «αλλαγής», λες και χωράει ο ήλιος σε μια σημαία. Ένας συνταξιούχος το 2013 με το βλέμμα χαμηλωμένο ή ακόμα χειρότερα ένας νέος το 2014 με το βλέμμα άδειο. Όσο κοιτάει το νερό, τόσο καθρέφτες ξεπηδούν από μέσα και φεγγίζουν την ψυχή του. Πόσοι άνθρωποι κρύβονται μέσα του; Πόσα πρόσωπα έχει αυτή η βόλτα; Που τον πηγαίνει; Το στόμα του αγναντεύει τις καυτερές πιπεριές με την πορφύρα του αυτοκράτορα την ώρα που τις χτυπάει ο ήλιος όπως κρέμονται στην αγορά και ονειρεύεται ένα ούζο στον διπλανό καφενέ. Ένας πατσάς ψιλοκομμένος το πρωί είναι ότι πρέπει για ν' αρχίσει καλά η μέρα.

Θάλασσα είναι κι αγριεύει. Γυναίκα είναι κι αγριεύει. Μυστήριο πράγμα το μυαλό. Κοίτα τι θυμήθηκε τώρα! Ένα βαλσάκι σαν το πρόσωπο της μικρής του αδερφής που πέθανε από τύφο στον αδελοποπόλεμο. Μεγάλο Σάββατο ήταν. Λίγο πριν την Ανάσταση. Τα αστέρια στον ουρανό ήταν έτοιμα να υποδεχτούν το γεγονός, ενώ στη γη χανόταν ένας άγγελος. Για λίγο του φάνηκε πως είδε το πρόσωπό της στην ομίχλη που χαμογελούσε αινιγματικά. Ούτε κατάλαβε πως άλλαξε πορεία στο περπάτημά του. Για φάρο και σκοπό έβαλε το κορίτσι που χάθηκε. Το πρώτο βήμα στο νερό δεν το κατάλαβε. Ούτε το δεύτερο. Δε βράχηκε, δε βούλιαξε. Περπάτησε στο θαύμα. Έγινε το θαύμα. Απλά. Σαν τη ζωή. Το πρόσωπό του δε θα το δούμε ποτέ. Όχι ότι έχει καμία σημασία. Είναι το πρόσωπο του πατέρα, του αδερφού, του συγγενή, του φίλου που διαλέξαμε και μας διάλεξε, του ανθρώπου που μας στάθηκε σε μια δύσκολη στιγμή, του χαφιέ και του ρουφιάνου που μας πήρε στο λαιμό του.

Δε βρίσκω όνομα να του δώσω. Βάλτε εσείς αυτό που θέλετε. Εγώ κουράστηκα.

Τέλος Στίχικόννα

Ζ' εικόνα

(Σκοτάδι. Ακούγεται ένα χασάπικο του Γ. Ζαμπέτα, ορχηστρικό. Ανάβουν τα φώτα αργά και το ζευγάρι χορεύει. Μετά από λίγο τα παρατάνε. Πρώτος κάθεται ο Τειρεσίας)

Τειρεσίας

Άγευστος αιών. Μπασταρδεμένος. (Παύση) Δε με βαστάνε όπως παλιά.

Γυναίκα

(Συνεχίζει να χορεύει μόνη)

Είναι τόσοι οι δρόμοι που ανοίγουν και κλείνουν. Βλέφαρα που αντιδρούν στο φως και στο σκοτάδι. Κορίτσια που γελάνε και κλαίνε. Από χαρά, από στεναχώρια. Δεν έχει σημασία. Επαρχιακά ξενοδοχεία είμαστε όλοι κατά βάθος. Τις Κυριακές, μετά τη βόλτα στην κεντρική πλατεία, κουρασμένοι από τα όνειρα της εβδομάδας πέφτουμε για ύπνο κι ονειρευόμαστε πως έχουμε γίνει πολυτελείς ξενοδοχειακές μονάδες σε όλη την επικράτεια. Στη θάλασσα, στο βουνό. Στο ιστορικό κέντρο, στα αρχαία θέατρα. Στα καλύτερα σημεία. Χαμογελάμε στον ύπνο μας. Ξαφνικά το όνειρο γίνεται εφιάλτης. Ένας δάσκαλος με σίγουρο βλέμμα, όπως αυτά που έχουν οι περισσότεροι που τα ξέρουν όλα, εμφανίζεται στο πλάνο.

«Ποιο κακόμοιρο χάνι θα μας πει για τον Αθανάσιο Διάκο;»

Πάνω εκεί κόβεται ο ύπνος κι αρχίζει η ζωή. Και τώρα ποιος θα μας πει για τον Αθανάσιο Διάκο; (Κάθεται)

Τειρεσίας

Το είχες μαντέψει από τότε. (Παύση) Ήξερες. Πάντα ήξερες. Η ιστορία ήταν για σένα τρόπος ζωής. Την έβλεπες να ζωντανεύει μπροστά σου, πριν ακόμα συντελεστεί. (Παύση) Ήθελα να μάθω κιθάρα, να σου λέω τα τραγούδια που σ' αρέσουν. Ζηλεύω αυτούς που ξέρουν μουσική. Όταν παίζουν, όταν τραγουδάνε, όλα γίνονται μόνα τους. Το κοινό αναρωτιέται ίσως, πως χωράει μια ολόκληρη ζωή στα τρία λεπτά περίπου που διαρκεί κάθε τραγούδι. Αυτό το κοινό μ' ενδιαφέρει. Που το νοιάζει να μπει στη διαδικασία της ύπαρξης, που γοητεύεται από την τέχνη του τραγουδιού. Κι εμένα μ' ενδιαφέρει να

«ακούγομαι». Αλλά δεν τα καταφέρνω. Μόνο έτσι μπορεί να κυκλοφορήσει ανάμεσά μας τρισδιάστατο αυτό το μικρό μονόπρακτο με λόγια και μουσική. Έχει ανάγκη την αγάπη και την συμπαράστασή μας. Αλλιώς το τρώει η μοναξιά. Όσο κι αν προσπαθεί, είναι σαν ένα δυστυχισμένο πουλάρι που το έχουν παρατήσει δεμένο σ' ένα δέντρο στο βουνό. Χωρίς νερό, χωρίς τροφή. Να το καίει ο ήλιος και να το δέρνει ο αέρας κι η βροχή. Ποια μπορεί να είναι η τύχη του; Ή σαν ένα πολύτιμο πετράδι που βούλιαξε στα νερά ενός βρώμικου λιμανιού. Και άντε να το βρεις. Ποιος θα ψάξει; Δεν είναι εύκολο, το ξέρω. Αλλά δε μπορώ αλλιώς. (Παύση) Πάρε με αγκαλιά. Μόνο εσύ μπορείς. (Παύση) Ένα απόγευμα στο Ρέθυμνο άκουσα μια λύρα και τρία λαούτα. Με πήρανε τα κλάματα. (Παύση) Αυτή η αγκαλιά κρατάει μια ζωή. Με τρέφει και με εξαντλεί, σαν τον αέρα της πόλης με τη βαριά ιστορία. Τι θα ήμουν χωρίς παρελθόν; Ένα αποδημητικό που δε στεριώνει πουθενά εκτός απ' το ταξίδι. Τα μισώ τα ταξίδια. Με αποδιοργανώνουν. Αυτή η αγκαλιά, δε μ' αφήνει να χαθώ βαθιά στα σύννεφα του χειμώνα. Δεν είναι πολλά τα σημάδια που μπορώ να διακρίνω. Η όρασή μου δε με βοηθάει. Όσο πιο κοντά, τόσο πιο δύσκολο. Η ηλικία δεν κάνει διακρίσεις. Τα δημοκρατικά της φρονήματα είναι γνωστά. Δε με παρηγορεί. Απλά το αναφέρω.

Γυναίκα

Έγραψα ένα ποίμα. Θέλεις να στο διαβάσω;

Τειρεσίας

Ποίημα; Δεν ήξερα πως ασχολείσαι με τέτοια πράγματα.

Γυναίκα

Δεν ασχολούμαι. Μου ήρθε και το έκανα. Να στο διαβάσω;

Τειρεσίας

(Ανάβει ένα πούρο)

Ακούω

Γυναίκα

Μαζεύω

Μαζεύω απ' όπου τα βρω,
αυτά που οι άλλοι νομίζουν άχρηστα
και τα πετάνε.

Και μόνο το ρήμα, έχει πολύ ορίζοντα στην ερμηνεία του.

Τι άλλο μπορεί να είναι, από ένα

πέταγμα προς το σκοτάδι, η παρατημένη ζωή που κρύβουν
αυτά τα αντικείμενα.

Μην ξεχνάτε πως κάποτε ήταν ζωντανά και παρόντα.

Ίσως πάλι ζωντανέψουν στα χέρια ενός τεχνίτη καιρού

ή ενός καλλιτέχνη μύθου.

Βρίσκω τραπεζάκια που μετέφεραν στην πλάτη τους

συνοικέσια, κατευόδια, χαρές και λύπες.

Τίποτα γρατσουνισμένα γραμμόφωνα

ή πικάπ για μικρά δισκάκια. Ποιος ξέρει αν έκρυψαν στις περιστροφές τους
το υλικό που μας έκανε, αυτό που είμαστε. Τι κρίμα!

Τι κρίμα να πάει χαμένη τόση μουσική!

Απλίκες με θαμπό φως.

Βιβλιοθήκες ξεχαρβαλωμένων αισθημάτων

και ρούχα, παπούτσια. Αυτά δεν τα παίρνω.

Αυτά τα φαντάζομαι φορεμένα. Και τότε μαζευόμαστε πολλοί.

Κουρντίζουμε το γραμμόφωνο, βάζουμε το πικάπ στην πρίζα,

το δωμάτιο μισοφωτισμένο απ' τις απλίκες και το ποτήρι

στα ράφια της βιβλιοθήκης. Η γιορτή έχει αρχίσει.

Ως την επόμενη φορά.

Γι' αυτό σας λέω,

μαζεύω απ' όπου τα βρω, αυτά που οι άλλοι νομίζουν

άχρηστα και τα πετάνε.

Μ' αυτό τον τρόπο νιώθω πως κάνω κάτι χρήσιμο.

(Παύση) Σ' αρέσει;

Τειρεσίας

(Παύση) Σήμερα. Ότι γίνεται, γίνεται σήμερα. Ούτε αύριο, ούτε χτες. Πάντα σήμερα. Μόνο σήμερα.

Γυναίκα

Να μπορούσες να δεις τον εαυτό σου...Μόνο να μπορούσες. Αλλά...δεν. Έτσι και το σήμερα. Δεν ξέρεις καν τη δύναμή του. Μπορείς; Έστω σήμερα. Ούτε να μ' ακούσεις δε μπορείς. Μια γνώμη...τι σου ζήτησα; Είσαι σαν όλυς τους άλλους. Όλοι αναξιοπαθούντες, μην τυχόν και ανοίξουν τα κλειστά τους επαγγέλματα. Ρεζίλι!

Τειρεσίας

Δεν έχω άποψη, αλλά ας ανοίξει πρώτα η επτασφράγιστη συντεχνία των ανθρώπων και ας παρασύρει μαζί της ότι αξίζει να παρασυρθεί. Ας ανοίξει το μυαλό μας να βλέπουμε τον τοίχο από ψέματα που πάμε να χτυπήσουμε το κεφάλι μας για σωθούμε. Σ' αυτή την κληρονομούμενη δημοκρατία που μας έλαχε να ζούμε, το βραβείο Νόμπελ Λογοτεχνίας έχει ξεχάσει «το περιγιάλι το κρυφό». Θα μου πεις «όμορφη και παράξενη πατρίδα» και δε θα έχεις άδικο.

Γυναίκα

Μπέρδεμα.

Τειρεσίας

Μπέρδεμα; Θέλω να χαρώ τον τόπο μου και δε μ' αφήνει η πραγματικότητα. Η συμπεριφορά μου. Μιας που κι εγώ έχω στις φλέβες μου αίμα ελληνικό. Και το στόμα μου στα ελληνικά λέει ψέματα. Να εξαπατήσει ποιον; Είναι μεγάλο πρόβλημα τελικά που τα πρόσωπα είναι όλα διαφορετικά. Αν είχαμε όλοι την ίδια μούρη, θα βλέπαμε πως κοροϊδεύουμε τον εαυτό μας. Μπορώ εγώ να σε κοροϊδέψω;

Γυναίκα

Μπορείς;

Τειρεσίας

Τώρα όμως, ζούμε με την ψευδαίσθηση πως εμείς είμαστε πιο μάγκες. Αφού κατορθώσαμε και σήμερα να κάνουμε τη ματσακονιά μας. Μια χτεσινή σπανακόπιτα που την πουλήσαμε για φρέσκια. Την πρωινή αργοπορία στη δουλειά, αλλά ούτε γάτα ούτε ζημιά. Την κάρτα μας τη χτύπησε ο συνάδελφος. Που μια άλλη μέρα θα τη χτυπήσουμε εμείς για εκείνον και θα βγάλουμε έτσι την υποχρέωση. Όλα ΟΚ. Σήμερα εμείς, αύριο οι άλλοι. Πότε θα το πάρουμε χαμπάρι; Εμείς είμαστε οι άλλοι! Αυτή η ιδιοσυγκρασία πες μου, πως θα βγάλει ένα ποίημα που θα αλλάξει τον τρόπο που γεμίζουμε τις μέρες μας; Κι αν δεν το βγάλει, είναι σε θέση να το νιώσει αν το ακούσει; Ή την έχει πνίξει ο εγωισμός σαν το λουλούδι το ζιζάνιο; Νυν υπέρ πάντων ο εαυτός! Πως αγριέψαμε έτσι; Είδες ο φόβος; Σώφρον και χρήσιμος. Μπορεί να κάνει ένα λαό να τρέμει και μόνο στην ιδέα. Κάποτε η ιδέα ήταν μεγάλη. Ήταν νέα. Ήταν μια λάμπα που άναβε στο κεφάλι του Κύρου Γρανάζη. Ήταν κάτι καλό, τέλος πάντων. Τώρα μόνο φόβο προκαλεί. Λυπάμαι. Όταν κλωτσάμε ένα σκυλί. Κάθε φορά που βασανίζουμε ένα ανυπεράσπιστο γατί, είναι σα να βλέπω στα μάτια τους την απορία. Ακούω στο κλάμα τους τα λόγια του Ιπποδάμαντα του Σαλαμίνιου.

Ω θεοί, από πού κατάγεστε;

Από πού γίνατε αυτοί που είστε;

Ω άνθρωποι, από πού κατάγεστε;

Από πού γίνατε τόσο κακοί·

Γυναίκα

Σήμερα διάβασα στην εφημερίδα πως ο Κρέοντας έχασε νύφη, γιο και γυναίκα την ίδια μέρα. Απόδοση δικαιοσύνης; Προσαρμογή; Οι πεταλούδες του Λονδίνου έβγαλαν σκουρόχρωμα φτερά, για να μην τις βλέπουν με τα χρωματιστά φτερά τους τα πουλιά στους μαύρους τοίχους και τις τρώνε. Οι κρεμαστοί κήποι της Βαβυλώνας, δε μ' άφηναν να κοιμηθώ όταν ήμουν παιδί. Δε μπορούσα να καταλάβω από πού κρεμόταν, ποιος του κρέμασε και γιατί. Αυτό όμως δε μ' εμπόδιζε να τους θαυμάζω. Και τον Κολοσσό της Ρόδου. Και τις πυραμίδες. Από δω και πέρα τα παιδιά τι θα 'χουν να θαυμάζουν κι ας μην το καταλαβαίνουν;

Τειρεσίας

Παραλληλείς, το ξέρεις;

Γυναίκα

Ίσως ανταμώνω με τις εμμονές μου στο δεύτερο πόδι της Χαλκιδικής και προσπαθώ να ξεδιπλώσω κάποια καλοκαίρια που τα όνειρα με τη ζωή βολτάρανε χέρι χέρι. Μέχρι τα σταφύλια ν' αλλάξουν πορεία. Στο μυαλό μου πηγαίνουν πάνω στην παλιά μεταλλική κατασκευή, που τώρα σκούριασε και γέμισε σφίγγες, με τα τσαμπιά τους βαριά. Στα μάτια μου όμως, ρόγες κι αμπελόφυλλα έχουν κάνει στροφή δίπλα απ' το καινούργιο ξύλινο κιόσκι πάνω από την ψησταριά. Να, δεξ κι εσύ! Κι εγώ πρέπει να γεμίσω αργά τα χρόνια όπως κυλάνε, με τις νέες στιγμές που θα γεννηθούν και θα πεθάνουν σχεδόν ταυτόχρονα. Αυτό δεν είναι το κάθε παρόν;

Τειρεσίας

Νομίζω πως καταλαβαίνω τι λες. Η μάνα ανακάτευε την ιστορία αυτής της οικογένειας με μαεστρία. Όπως τα νόστιμα φαγητά της. Παρελθόν, παρόν, τα κύρια συστατικά. Το μέλλον με φειδώ. Μια γιατί δεν ξέρουμε τι μας επιφυλάσσει και δυο για να μην το ξοδέψουμε και το χρειαστούμε κάποια στιγμή. Ένας γείτονας προχτές με μάλωσε που, κατά τη γνώμη του, χαραμίζω τα χρόνια μου στις απολαύσεις του πνεύματος. Αντί, πάντα κατά τη γνώμη του, να κάνω ταξίδια και να ανακαλύπτω τη ζωή σε μέρη μακρινά και αξιοθέατα. Καλά τα λέει, αν ήμουν εκείνος. Αλλά, καλώς ή κακώς, δεν είμαι. Έχω την σπάνια ιδιαιτερότητα να είμαι εγώ, να το ξέρω και να μου αρέσει σε ένα μεγάλο βαθμό. Κόντρα στη λογική των εκάστοτε κρατούντων που οδηγεί σε γκέτο κάθε άνθρωπο που τόλμησε να αγαπήσει τον εαυτό του. Κι όταν λέω γκέτο, εννοώ αυτές τις τουλάχιστον αφελείς κατηγορίες. Καλλιτέχνης, κουλτουριάρης, γραφικός, τρελός, μονόχνοτος, κοσμοκαλόγερος και πάει λέγοντας.

Γυναίκα

Κάθε ηγέτης που σέβεται τον εαυτό του, θέλει τους υπηκόους του το λιγότερο ανασφαλείς, φοβισμένους, μικρόψυχους, δοσίλογους (που είναι και της μόδας ξανά), καταναλωτές, τηλεθεατές. Το μελτεμάκι του Αυγούστου καθαρίζει τις

εικόνες που χορεύουν μπροστά στα μάτια. Μπορώ τώρα να δω καθαρά. Ο καθένας μπορεί. Κάθε επίσημη ανακοίνωση ή διάγγελμα εξαφανίζεται στον ορίζοντα. Αυτό που μένει είναι η μυστική συμφωνία της προδοσίας. Και τα τριάκοντα αργύρια. Σα να ξέπλυνε τα μάτια μου ένα φως από τους εργάτες του μυαλού που ποτέ δεν απεργούν. Μια δύναμη από την ελληνική ψυχή που φτιάχνει Παρθενώνες και γεννάει Κολοκοτρώνηδες. Αυτή η κατοχή είναι αόρατη. Εγώ το κίτρινο αστέρι του νόμου δε θα το βάλω. Δεν το δέχομαι. Δεν το νομιμοποιώ. Δε αναγνωρίζω τους νομοθέτες. Στη Χαλκιδική, ας αρχίσει η αντίσταση. Ζήτω η λευτεριά.

Τειρεσίας

Ξημερώνει η πανσέληνος του Αυγούστου. Η βαφτιστήρα μας το Σεπτέμβριο πάει Πανεπιστήμιο. Ψύχρανε αυτό το καλοκαίρι. Ελαφριά μπουφάν στην παραλία νύχτα και όσο περνά η ώρα ανάβουνε τα φώτα στην απέναντι στεριά.

Γυναίκα

Πόσες στιγμές χωράνε σ' ένα όνειρο;

Τειρεσίας

Δεν σε είχα για ρομαντική.

Γυναίκα

Βγάλε τη σκούφια σου... (Παύση) Τα κουνούπια τσιμπάνε πολύ. Θα μάθω να μη δίνω σημασία στη φαγούρα. Έτσι θα τα νικήσω. Δε θα μπορούνε πια να με εξουσιάσουν. Ότι αγνώω, το νικάω. Δεν το έχω ανάγκη. Δεν παίζω το παιχνίδι του.

Τειρεσίας

Κοίτα να δεις τι μπορεί να μάθει κανείς!

Γυναίκα

Ξέρεις τι κατάλαβα; Όταν κατορθώσω να μη χρειάζομαι τον εαυτό μου, θα έχω νικήσει το θάνατο. Καλό χειμώνα.

Τειρεσίας

Κι εγώ;

Γυναίκα

Κι εσυ.

Τειρεσίας

Παλιά μιλούσαμε λιγότερο.

Γυναίκα

Πότε παλιά;

Τειρεσίας

Τότε.

Γυναίκα

Που ήσουν εγώ;

Τειρεσίας

Ναι.

Γυναίκα

Είναι φυσικό. Το μυαλό μιας γυναίκας είναι πιο...περικτικό.

Τειρεσίας

Με κοροϊδεύεις.

Γυναίκα

Όχι. Πως το φαντάστηκες;

Τειρεσίας

Μιλάς με το μυαλό ενός μάντη. Και μάλιστα τυφλού. Πιστεύεις πως έχω πολλά περιθώρια να συνομιλώ με άλλους ανθρώπους. Ποιος να το κάνει και γιατί;

Δε θα καταλάβει και πολλά. Και όσοι το προσπάθησαν ήταν ή από ανάγκη ή από υποχρέωση.

Γυναίκα

Είσαι πολύ αυστηρός με τον εαυτό σου.

Τειρεσίας

Κι εσύ πολύ επιεικής.

Γυναίκα

Με τον εαυτό σου;

Τειρεσίας

Το ίδιο δεν είναι;

Γυναίκα

Θυμάσαι τότε που πήγαμε στον Κρέοντα;

Τειρεσίας

Και; Δεν έγινε και τίποτα. Είπαμε τα λόγια μας, φύγαμε. Άλλαξε κάτι; Τίποτα δεν αλλάζει. Είμαστε κομμάτια μιας τραγωδίας. Τότε και πάντα. Δε θα γίνουμε ποτέ πρωταγωνιστές. Όταν έρθει η ώρα βγαίνουμε στη σκηνή, λέμε τα λογάκια μας και αποχωρούμε όπως ήρθαμε. (Φωνάζει) Δεν τον θέλω αυτό του ρόλο. Μου έφαγε τη ζωή. Μας έφαγε τη ζωή. Ξέχασα τη συνείδησή μου στο παρελθόν. Τη θέλω πίσω αλλά δε θυμάμαι που είναι. Που την άφησα. (Παύση) Κρύωσε ο καιρός. Και τα γεφύρια κομμένα πίσω μας. Α, ρε Οδυσσέα! (Παύση) Η ψυχή μου είναι κουρασμένη. (Παύση) Περπάτησα πολύ ως να γυρίσω σπίτι. Δε θέλω να ξαναφύγω. (Μεγάλη παύση) Αν καταργηθούν τελείως οι ταυρομαχίες, πως θα νιώσει ο Πικάσο του μέλλοντος; (Παύση. Φωνάζει) Μετάνιωσα! Μ' ακούτε; Μετάνιωσα! Ανάψτε τα φώτα. Θέλω να βγω στη σκηνή. Θέλω να βγω στη σκηνή. Ανάψτε τα φώτα. (Σκοτάδι)

ΤΕΛΟΣ